

Chị tôi

Ngày xưa, tôi cũng từng yêu như bao nhiêu người con trai khác, chỉ có điều người đó là chị tôi.

Thưở nhỏ tôi mồ côi cha nên chỉ có mẹ và tôi sống với nhau trong ngôi nhà lợp lá. Thiếu bóng cha như hồn tôi đã khuyết đi một nửa, lắm lúc cô đơn mỗi một giữa cuộc đời mà đâu biết nương dựa vào ai? Vì tôi là con trai, là chỗ dựa cho mẹ nên nỗi buồn tôi cứ cất giấu vào tim.

Nhà tôi nghèo lắm bạn ơi! Mẹ tôi dầm nắng phơi sương ngoài đồng cũng chưa đủ tiền cho tôi đóng học. Ấy thế mà mẹ lại nhận chị Đào làm con nuôi rồi đưa về nuôi dưỡng.

Chị hơn tôi 10 tuổi. Trong con mắt của tôi - chị như người cha đã nâng bước tôi qua những lần tôi gục ngã, mỗi khi tôi khóc òa hay giận hờn vô cớ. Nhưng mà tôi lại xưng hô gọi chị bằng tên “Đào”. Nhiều lần mẹ bảo “Con gọi chị con như thế là hỗn láo”, mặc mẹ nói gì nào thì tôi vẫn ngổ ngáo. Còn chị Đào lại chẳng trách khừ điều chi chỉ mỉm cười lặng lẽ quay mặt đi. Có lẽ vì chị xem tôi như người em dễ mến.

Mỗi ngày chị đi đâu là tôi nằng nặc đòi theo đó, chạy lon ton trên con đường mòn nhỏ theo gót chị Đào. Ngoại trừ hôm nào trời mưa, tôi mới phải nghe lời chị nói: “Cậu ở nhà chị đi xú rồi về ngay, không được làm nũng đâu đó”. Tôi gật đầu ra cửa đứng ngó, lòng mông lung lo lắng điều chi. Cho đến khi bóng chị đi trong mưa và mờ dần không thấy.

Lúc chị về cơn mưa còn chưa tạnh, chiếc áo mưa vương vãi những hạt mưa. Tôi mừng rỡ nhìn chị hồi sau nói: “Chị ơi chị, tóc chị bị rối”. Chị mỉm cười xoa đầu tôi vội vội, rồi quay sang chải tóc rất gọn gàng. Đó là lần đầu tiên tôi gọi chị.

Những khi mẹ vắng nhà hay những lần trời đông lạnh giá. Chị ôm tôi vào lòng sưởi ấm tình chị em. Theo thói quen tôi nằm im cảm nhận, ôm chị vào lòng qua một vòng tay, mong muốn sao còn mãi phút này để tôi biết chị là của tôi.

Đã một lần tôi hỏi chị : “Chị ơi đừng có lấy chồng. Lớn lên em lấy chị làm chồng được không?”. Chị mỉm cười quay mặt đi không nói, và thời gian sau chị cũng chẳng trả lời. Cho đến ngày chị phải đi lấy chồng ở bên kia con sông. Lúc đấy tôi nghe lòng nặng trĩu cứ chạy theo khóc rờn rờn gọi chị.

Hôm đưa dâu chị không cười. Mẹ tôi cũng lặng cả người tiễn đưa. Tôi chạy dọc bờ sông gào lên: “Chị ơi! Chị về với em đi.. chị.. chị ơi .. chị ..ơi”. Con thuyền đưa chị dần xa, chị rất đẹp trong màu áo cưới nhưng mà chị lại chẳng cười với tôi. Lúc đó tuổi tôi mới lên mười, còn chị tuổi đôi mươi.

Những ngày đầu xa chị, tôi không sao ngủ được. Nằm trên giường nghĩ mà thương cho chị. Giá như tôi không phải tuổi lên mười thì tôi đã cưới chị rồi còn đâu. Mẹ tôi cũng buồn. Nhưng rồi chuyện đó cũng qua mau.

Một thời gian sau không thấy chị về lại thăm nhà. Mẹ tôi mới giục già bảo tôi lên thăm chị. Tôi mang theo trà quê hương buổi thơm đi trên con thuyền ngày xưa cũ.

Bước chân vừa tới cổng nhà tôi gọi chị. Chẳng thấy chị tôi đâu, lúc đó mặt trời đã đi qua đầu. Tôi ra vườn sau chợt thấy chị tôi nằm trong mộ. Hoa cỏ may lan mọc đã úa vàng. Tôi đau xót bàng hoàng cực độ, khóc rất nhiều, khóc cho người tôi yêu. Giá như hồi ấy tôi không phải tuổi lên mười thì tôi đã cưới chị rồi còn đâu.

...

Một sớm mùa đông chị bước đi Theo người khách ấy chẳng trở về Dương liễu đầu vườn phơi sương trắng Oanh về thán thốt hứng mưa đông

Thế là từ ấy chị theo chồng Quên chuyện người mong lá diêu bông Các bạn đương thời bao tiếc nuối Nhắc lên thăm chị lúc tàn đông

Bây giờ mùa này hoa thiên lý Chẳng thấy chị tôi lúc với tôi Hồi ấy chị nhìn tôi khẽ bảo Chị chẳng yêu người bên kia sông

Đến kỳ già bạn khách xuôi dòng Lời hẹn thề xưa theo nước trong Gửi lại tình quê nơi câu hát Thu lạnh mùa thu ai nhớ ai?

Cuối mùa hoa ấy chị về không? Ba năm cách trở một con sông Quê cũ bao người lưu biệt xứ Phải cảnh buồn than quốc kêu sương

Nhớ chị mẹ bảo lên thăm chị Gửi tặng trà quê hương buổi thơm Ai có ngờ đâu người xưa vắng Hồn đã về tây theo bóng tà

Hoa cỏ may phủ vàng trên mộ

Ly rượu này chứa uống đã say Gió sớm mai bay theo trăm lối Ai người không hận nỗi chia phôi

Tôi đi một mình trong sương tuyết

Ép lệ vào tim khóe mắt cay Thôi đành giã biệt nơi sâu lắng Mạnh bước người đi đêm trăng non.

Giờ đây tuy chị đã không còn nữa nhưng trong tôi chị mãi là người tôi yêu nhất nhất trên đời – một người mà suốt cuộc đời này tôi chẳng thể nào quên.